

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 94/09

Λουξεμβούργο, 22 Οκτωβρίου 2009

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-261/08 και C-348/08
María Julia Zurita García και Aurelio Choque Cabrera
κατά Delegado del Gobierno en la Región de Murcia

**ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΕΛΟΣ ΔΥΝΑΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΥΠΟΧΡΕΟΥΤΑΙ ΝΑ ΑΠΕΛΑΣΕΙ ΕΝΑ ΜΗ
ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΥΠΗΚΟΟ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΤΗΡΕΙ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΠΟΥ ΙΣΧΥΟΥΝ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΥΤΟ**

Το κράτος μέλος μπορεί να επιβάλει στον ενδιαφερόμενο πρόστιμο με την ειδοποίηση να εγκαταλείψει την επικράτεια εντός ορισμένης προθεσμίας, έτσι ώστε ο ενδιαφερόμενος, εφόσον δεν συμμορφωθεί, να κινδυνεύει να απελαθεί με άμεση ισχύ

Κατά την ισπανική νομοθεσία και την πραγματοποιούμενη ερμηνεία της, όταν υπήκοος τρίτης χώρας δεν διαθέτει τίτλο εισόδου ή διαμονής στην Ισπανία και η συμπεριφορά του δεν έχει δώσει λαβή για επιβαρυντικές περιστάσεις, η επιβαλλόμενη κύρωση περιορίζεται σε πρόστιμο, καθόσον δεν υφίσταται πρόσθετο στοιχείο το οποίο θα δικαιολογούσε την αντικατάσταση του προστίμου με την απέλαση.

Οι Μ.-J. Zurita García και Α. Choque Cabrera, αμφότεροι βολιβιανοί υπήκοοι, διέμεναν παρανόμως στην Ισπανία. Οι εθνικές αρχές εξέδωσαν δύο αποφάσεις περί απελάσεώς τους από την ισπανική επικράτεια και απαγορεύσεως εισόδου στον χώρο Σένγκεν για πέντε έτη. Οι Μ.-J. Zurita García και Α. Choque Cabrera προσέβαλαν τις αποφάσεις αυτές, επικρίνοντας την αντικατάσταση του προστίμου με την απέλαση.

Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal Superior de Justicia de Murcia, επιληφθέν των δύο διαφορών κατ' έφεση, ερωτά αν η σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν (ΣΕΣΣ)¹ και ο κώδικας συνόρων του Σένγκεν² έχουν την έννοια ότι στην περίπτωση κατά την οποία υπήκοος τρίτης χώρας δεν πληροί ή έχει παύσει να πληροί τους όρους σχετικά με τη διάρκεια παραμονής που ισχύουν σε κράτος μέλος, το κράτος μέλος αυτό υποχρεούται να εκδώσει εις βάρος του απόφαση απελάσεως.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο κώδικας συνόρων του Σένγκεν (και προηγουμένως, μέχρι τις 13 Οκτωβρίου 2006, η ΣΕΣΣ) καθιερώνει το τεκμήριο ότι, αν το ταξιδιωτικό έγγραφο του υπηκόου τρίτης χώρας δεν φέρει σφραγίδα εισόδου, οι αρμόδιες εθνικές αρχές μπορούν να τεκμαίρουν ότι ο κάτοχος του εγγράφου δεν πληροί ή έχει παύσει να πληροί τους όρους σχετικά με τη διάρκεια παραμονής που ισχύουν στο οικείο κράτος μέλος. Ειδικότερα, στην περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος αλλοδαπός δεν ανατρέψει το τεκμήριο, και τα δύο νομοθετικά κείμενα προβλέπουν ότι

¹ Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, που υπεγράφη στο Σένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2133/2004 του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2004, σχετικά με την υποχρέωση των αρμόδιων αρχών των κρατών μελών να προβαίνουν σε συστηματική σφράγιση των ταξιδιωτικών εγγράφων των υπηκόων τρίτων χωρών κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών και την τροποποίηση, για τον σκοπό αυτό, των διατάξεων της σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν και του κοινού εγχειριδίου (ΕΕ L 369, σ. 5). Σημειώνεται ότι ο χώρος Σένγκεν έχει επεκταθεί σταδιακά, ακόμη μάλιστα και σε τρίτα κράτη. Σήμερα περιλαμβάνει το Βέλγιο, την Τσεχική Δημοκρατία, τη Δανία, την Εσθονία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, την Ισπανία, τη Γαλλία, την Ουγγαρία, την Ιταλία, τη Λετονία, τη Λιθουανία, το Λουξεμβούργο, τη Μάλτα, τις Κάτω Χώρες, την Αυστρία, την Πολωνία, την Πορτογαλία, τη Φινλανδία, τη Σλοβακία, τη Σλοβενία, τη Σουηδία, την Ελβετία, τη Νορβηγία και την Ισλανδία.

² Κανονισμός (ΕΚ) 562/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ L 105, σ. 1).

οι αρμόδιες αρχές μπορούν να απελάσουν τον υπήκοο τρίτης χώρας από την επικράτεια του οικείου κράτους μέλους.

Συναφώς, το Δικαστήριο διαπιστώνει την ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της ισπανικής αποδόσεως του κώδικα συνόρων του Σένγκεν και των λοιπών γλωσσικών αποδόσεων του εν λόγω κώδικα. Ειδικότερα, στην ισπανική απόδοση, ο κώδικας συνόρων του Σένγκεν επιβάλλει υποχρέωση, καθόσον προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές του οικείου κράτους μέλους «θα απελάσουν» από την επικράτειά του τον υπήκοο τρίτης χώρας αν δεν ανατραπεί το τεκμήριο. Αντιθέτως, σε όλες τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις, η απέλαση αποτελεί ευχέρεια των εν λόγω αρχών. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο συνάγει το συμπέρασμα ότι η αληθής βούληση του νομοθέτη δεν ήταν να επιβάλει στα οικεία κράτη μέλη την υποχρέωση να απελάσουν από την επικράτειά τους τον υπήκοο τρίτης χώρας στην περίπτωση που αυτός δεν κατορθώσει να ανατρέψει το τεκμήριο, αλλά να τους παράσχει προς τούτο διακριτική ευχέρεια.

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο εξετάζει αν προκύπτει από τη ΣΕΣΣ ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να απελαύνουν από την επικράτειά τους οποιονδήποτε υπήκοο τρίτης χώρας διαμένει παρανόμως σε αυτήν, εκτός αν συντρέχει λόγος να του παρασχεθεί δικαίωμα ασύλου ή διεθνής προστασία. Ως προς το σημείο αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η ΣΕΣΣ δεν περιέχει μια τόσο αυστηρά διατυπωμένη υποχρέωση απελάσεως, λαμβανομένων υπόψη των παρεκκλίσεων που θεσπίζει.

Ειδικότερα, αφενός, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ΣΕΣΣ προκρίνει την οικειοθελή αναχώρηση του υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος τελεί υπό παράνομο καθεστώς.

Αφετέρου, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, έστω και αν η ΣΕΣΣ προβλέπει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, υπήκοος τρίτης χώρας πρέπει να απελαύνεται από το κράτος μέλος στο οποίο συλλαμβάνεται, εντούτοις αυτή η έννομη συνέπεια εξαρτάται από τους όρους που προβλέπει η εθνική νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους. Επιπλέον, στην περίπτωση που η εφαρμογή της νομοθεσίας αυτής δεν επιτρέπει την απέλαση, η ΣΕΣΣ ορίζει ότι το κράτος αυτό μπορεί να επιτρέψει στον ενδιαφερόμενο τη διαμονή στο έδαφός του. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εναπόκειται στο εθνικό δίκαιο κάθε κράτους μέλους να θεσπίσει, ιδίως όσον αφορά τις προϋποθέσεις της απελάσεως, τις λεπτομέρειες εφαρμογής των βασικών κανόνων που θέτει η ΣΕΣΣ σχετικά με τους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι δεν πληρούν ή έχουν παύσει να πληρούν τις προϋποθέσεις σύντομης παραμονής στο έδαφός του. Συναφώς, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, στις υποθέσεις των κυρίων δικών, δυνάμει του ισπανικού δικαίου, η απόφαση με την οποία επιβάλλεται το πρόστιμο δεν συνιστά τίτλο επιτρέποντα στον υπήκοο τρίτης χώρας ο οποίος τελεί υπό παράνομο καθεστώς να παραμείνει νομίμως στο ισπανικό έδαφος. Ειδικότερα, ανεξαρτήτως της καταβολής ή μη του προστίμου, η απόφαση αυτή κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο με την ειδοποίηση να εγκαταλείψει το ισπανικό έδαφος εντός δεκαπέντε ημερών. Ως εκ τούτου, ο ενδιαφερόμενος, εφόσον δεν συμμορφωθεί, κινδυνεύει να απελαθεί με άμεση ισχύ.

Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι η ΣΕΣΣ, καθώς και ο κώδικας συνόρων του Σένγκεν, έχουν την έννοια ότι **στην περίπτωση κατά την οποία υπήκοος τρίτης χώρας διαμένει παρανόμως στο έδαφος κράτους μέλους διότι δεν πληροί ή έχει παύσει να πληροί τους όρους σχετικά με τη διάρκεια παραμονής που ισχύουν στο κράτος μέλος αυτό, τούτο δεν υποχρεούται να εκδώσει εις βάρος του απόφαση απελάσεως.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου ή με το κύρος κοινοτικής πράξεως. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται του ίδιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582